

SALLAI ÉVÁRA EMLÉKEZEM

GALICZA JÁNOS

Ny. egyetemi docens, a neveléstudományok kandidátusa

A hetvenes évek második felében keresett meg először Éva, aztán a 80-as évek végéig többször hívott Veszprémbe pedagógusok továbbképzésre, előadásokat, kiscsoportos foglalkozásokat kért. Egy előadásomat videóra vették és terjesztették. Mindez nem rólam, hanem Éváról szól: aktív, kiváló szervezőnek ismerem. Minden egyes alkalommal pontosan elmondta, miért, kiknek, mit kér tőlem, a színhelyeket gondosan válogatta, minden előkészület kifogástalan volt, ráadásul ha több napra mentem, szállásom is előkészítette.

1992-ben hívott Orosz Sándor tanár úr a Veszprémi Egyetemre, az általa szervezett Pedagógia-pszichológia Tanszékre.

Örömmre szolgált, hogy Sallai Éva is a tanszék oktatója, megnyugtató volt, hogy számomra rokonszenves, **a pedagógiában széles körben tájékozott**, megbízható emberrel dolgozhatok együtt. Éva a személyes kapcsolatban való nevelés, oktatás területén ismerős volt (például járatos volt az akkorigiban terjedő Gordon-módszerben), a pedagógus-továbbképzésben alkalmazta a csoportmódszert. Magam kiképzett önismereti csoportvezetőként lelkesen vállaltam, hogy a kiscsoportos, önismeretre is irányuló, a rideg elméletet meghaladó képzésben vegyek részt, és biztonságot jelentett, hogy értő társal foghatunk hozzá.

Éva nemcsak az órarendi oktatásban vett részt, hanem nagy odaadással szervezte a tanárképzésben részt vevő diákokat. A tantervi órák mellett szép számú csoport találkozott hetenként a tanszéken, számukra és velük, közreműködésükkel hétről hétre gazdag programokat tervezett és szervezett.

1996-ban jelent meg a Veszprémi Egyetem kiadásában könyve: Tanulható-e a pedagógusmesterség, ebben széles körű irodalom (és persze saját tapasztalatai) alapján írta le a személyközpontú pedagógusképzés lehetőségeit.

1997-től a megkezdett személyközpontú képzésünket mintegy legalizálta a tanárképzést szabályozó 111/1997-es kormányrendelet. Számunkra akkor a legfontosabb volt:

Melléklet 3/1 „d) A tanárjelölt személyiségének fejlesztése: önismeret; kommunikáció, beszédtechnika; kapcsolatok kezelése az iskolán belül és kívül, csoportdinamika; nevelői attitűd; mentálhigiéné, konfliktusok kezelése; pedagógiai döntések, vezetés, szervezés; innováció, alkotás.” És: 5. Meghatározások: „A csoportos gyakorlat olyan kiscsoportos foglalkozás, amelynek létszáma a 3.1.

c) pontban foglalt képességfejlesztés és a 3.1. d) pontban foglalt személyiségfejlesztés területén maximum 15 fő...”

Tanszékünk már korábban elkezdett a jogszabály szellemében dolgozni, ezért számunkra kézenfekvő volt a fejlesztés, és benne Éva aktív, kezdeményező résztvevő volt, ráadásul körültekintő szervező. Végül is közös munkával alakult ki a programunk: önismereti gyakorlat, pedagógiai helyzetgyakorlat (a saját nevelődés emlékeinek, tapasztalatainak feldolgozása), esetelemzés (a tanítási gyakorlat fél évében, az ott szerzett tapasztalatok, élmények alapján).

E nagy lehetőség kihasználásában Éva kezdeményezően, aktívan részt vett. Helyismeretével segítette a tanszék fejlesztését, két – jelentős, értékes – iskola-kísérletben részt vevő (egyikük a kísérlet vezetője) kolléganőt az Ő javaslata alapján, közreműködésével hívtunk a tanszékre (főállásba, illetve óraadónak).

Hírünk hamarosan elterjedhetett – ebben része volt Éva széles körű szakmai kapcsolatainak is –, és több nyáron (amíg érvényben volt ez a rendelet) „Balatonfüredi tanácskozást” szerveztünk, abban oroszánrészt vállalt Éva. A program kidolgozásában, a szállás, helyszín kialakításában (az egyetem balatonalmádiban levő nyaralójában) Ő volt a vezető.

A pedagógiai helyzetgyakorlatok és az esetelemzés során mélyítette el a videóhasználat számára már ismerős lehetőségeit a képzésben, majd már együttműködésünk után – tudomásom szerint Egerben – bontakozott ki módszere.